

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **P.P.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. OD 1149/14-2/67.1/14264/NL,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 24. 11. 2014, č. j. OD 1149/14-2/67.1/14264/NL, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, správního odboru (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 8. 2014, č. j. MUNO 43120/2014. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 3 citovaného zákona, za který mu byla uložena pokuta podle § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona ve výši 2 000 Kč a zároveň povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 4. 6. 2014 v 10:08 h. v katastru obce ■■■ u ■■■ na silnici I. třídy č. 13 při řízení vozidla ■■■ RZ: ■■■ překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h, když mu byla naměřena silničním radarovým rychloměrem Ramer 7CCD rychlost 117 km/h, po zohlednění možné odchylky měření +-3% rychlost 113 km/h.

Žalobce správním orgánům vytýkal, že nepřezkoumaly, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán I. stupně chybně vyhodnotil fotografii rychloměru, dezinterpretoval jiný podklad pro rozhodnutí – ověřovací list č. 198/13 a pominul, že v ověřovacím listu je uvedeno, že ověření rychloměru platí jen při dodržení návodu k obsluze. Teprve pokud by správní orgán I. stupně tvrdil, že rychloměr byl užit

v souladu s návodem k obsluze, mohl by žalobce v odvolání takový názor vyvracet, např. předložením argumentů o opaku. Žalobce tak má rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Takové vady také mohly ovlivnit skutková zjištění.

Dále žalobce poukázal na to, že podle návodu k obsluze smí být měření provedeno pouze v přímém úseku komunikace. Přitom podle výroku rozhodnutí bylo měření provedeno na silnici č. I/13 v katastru obce ■■■ u ■■■, ovšem v tomto úseku silnice povětšinou není přímá. Žalobce odkazoval na přílohy, a to mapu silnice č. I/13 a její detail zachycující vzdálenost cca 2 km před první odbočkou na Jablonné v Podještědí ve směru jízdy na Liberec. Podle něj výrok rozhodnutí připouští takový výklad, že měření bylo provedeno v zakřiveném úseku, tedy v rozporu s návodem k obsluze, což představuje nesrozumitelnost výroku. Podle žalobce se jedná o obdobný případ, který byl řešen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Dále žalobce rozhodnutí vytýkal, že v něm bylo uvedeno, že mu byla naměřena rychlost 113 km/h, nikoli, že by jel rychlostí 113 km/h. Řidič nemůže být uznán vinným za to, jaká rychlost mu byla naměřena, ale za to, jakou rychlostí skutečně jel.

Podle svědecké výpovědi ■■■ byla rychlost změřena cca 2 km před první odbočkou na ■■■ ve směru jízdy na ■■■. Podle žalobce, s odkazem na fotografii mapy zachycující vzdálenost 2 km od odbočky, je v tomto úseku vozovka zjevně zakřivená. Proto přetrvávají důvodné pochybnosti, že správní orgán zjistil správnou rychlost. Žalobce zopakoval, že rychlost mohla být měřena v úseku, kde měření vylučuje návod k obsluze.

Podle žalobce existovaly indicie, a to náklon vozidla na fotografii a špatná poloha vozidla na fotografii, ze kterých mohla být správnímu orgánu zjevná zřejmá nesprávnost provedeného měření. Pro takto zjevný rozpor s návodem k obsluze nemůže být měření pokládáno bez dalšího za správné. Správní orgán pochybil, pokud svědkům nepoložil žádné otázky směřující ke zjištění, zda ověřili přímost komunikace v místě měření. Po správním orgánu lze požadovat, aby ověřil některé základní požadavky, které návod k obsluze klade a při jejichž splnění lze měření považovat za správné, a to i bez intence žalobce. Při měření rychloměrem Ramer musí být zachován úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla 22 stupňů ± 1 stupeň. Návod stanoví poměrně časově i znalostně náročný princip, který v praxi policisté zpravidla nedodržují, neboť pokud za měřeným vozidlem vyjíždí s vozidlem měřícím, museli by vždy kontrolovat ustavení svého vozidla, které musí být ustaveno rovnoběžně s vozovkou. Nesprávnost ustanovení se projeví typicky nesprávnou polohou vozidla na snímku. Je proto nezbytné, aby správní orgán minimálně doplnil dokazování o svědeckou výpověď policistů a dotázal se jich, zda měřili v přímém úseku komunikace a jakým způsobem postupovali při ustavení měřícího vozidla.

Žalobce připustil, že nedoplnil odvolání a v řízení před správním orgánem se nevyjádřil, ovšem hájí se svou právní neznalostí, neboť součástí výzvy k doplnění odvolání nebylo poučení o následcích neodstranění vady podání. V tomto směru se žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67.

Z právní opatrnosti žalobce nakonec namítal nesrozumitelnost výroku spočívající v absenci přesné specifikace místa měření, neboť určení místa měření „D2 KM55 ve směru jízdy na obec ■■■“ není dostatečné.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný označil argumenty za účelové, neboť žalobce neuvedl konkrétní důvod, který by prokazoval, že při měření rychlosti jeho vozidla nepostupovala policie v souladu s návodem k obsluze. K námitkám týkajícím se náklonu a špatné polohy vozidla na fotografii žalovaný konstatoval, že podle spisové dokumentace bylo měření rychlosti jízdy provedeno ze stojícího vozidla, řádně ověřeným silničním radarovým rychloměrem Ramer 7CCD a proškoleným policistou, který odpovídá za to, aby měření rychlosti bylo vždy v souladu s návodem k obsluze, přičemž na vybraném stanovišti pro měření je třeba vozidlo ustavit do rovnoběžného směru s podélnou osou vozovky. V případech, kdy není při měření rychlosti postupováno v souladu s návodem k obsluze, dochází při neúspěšné kontrole věrohodnosti změřené rychlosti k anulování měření. K anulování měření dochází také tehdy, pokud měřené vozidlo intenzivně mění rychlost, nebo se v místě měření míjejí protijedoucí vozidla. Podle žalovaného správní orgán I. stupně provedl dokazování svědeckými výpověďmi obou policistů, k ústnímu jednání dne 21. 8. 2014 se žalobce ani jeho tehdejší zástupce bez omluvy nedostavili a žalobce se tak vzdal svého práva klást svědkům otázky a požadovat doplnění dokazování. Popis místa spáchání přestupku ve výroku označený jako „v katastru obce ■■■ u ■■■, na silnici I. třídy č. 13“ považuje žalovaný za dostatečný. Dále poznamenal, že podle výpovědi policisty O. Ř. policisté vozidlo žalobce zastavili před odbočkou na Jablonné v Podještědí před první odbočkou asi po 2 km. Z této výpovědi žalobce vyvodil, že se zřejmě nejednalo o přímý úsek komunikace. V průběhu prvostupňového řízení a ani v podaném odvolání k místu spáchání přestupku žalobce nic nenamítal. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce v replice. Uvedl, že konkretizoval okolnosti, pro které lze pochybovat o správnosti provedeného měření. Není jeho povinností prokázat nesprávnost provedeného měření. Postačí prokázat, že správní orgány neověřily, zda při měření rychlosti bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze. Uvedením konkrétních nesprávností pak žalobce pouze doplňuje, jakým způsobem dopadla taková absence dokazování na zákonnost rozhodnutí. Tvrzení žalovaného o anulování měření, pokud není postupováno v souladu s návodem k obsluze, označil žalobce za nepravdivé a nepřezkoumatelné. Žalobce naopak takové tvrzení vyvrací vyjádřením výrobce v jiné právní věci, jež by nevzniklo, pokud by tvrzení žalovaného o automatickém anulování měření při nedodržení podmínek měření bylo pravdivé. Žalobce namítal, že správní orgán prostřednictvím výsledku zasahujícího policisty nezjišťoval, zda byly splněny alespoň základní podmínky podle návodu k obsluze. Právě v tomto kontextu žalobce namítal absenci svědeckých tvrzení. Žalovaný pak ve vyjádření nevyvrátil jeho tvrzení o nedostatecích výzvy k doplnění odvolání, pro které byla nesrozumitelná a nemohla žalobce zavazovat.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným ověřil soud tyto následující okolnosti případu:

Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 9. 6. 2014; vlastnoručně sepsaného oznámení ze dne 4. 6. 2014 o spáchání přestupku žalobcem, které žalobce odmítl podepsat; dále ze záznamu o přestupku, který prokazuje, že byla na místě pořízena fotografie jedoucího osobního automobilu a tomuto automobilu uvedené SPZ byla změřena rychlost 117 km/h na silnici I. třídy č. 13 u ■■■ u ■■■; z osvědčení č. 176/08 k ovládání měřiče rychlosti, které prokazuje, že policista O. Ř., který prováděl měření, byl oprávněn provádět měření uvedeným měřičem rychlosti; z ověřovacího listu č. 198/13, který prokazuje, že předmětný radarový rychloměr typu Ramer 7CCD byl prozkoušen podle metrologického předpisu s platností ověření do 26. 9. 2014; z fotodokumentace řidiče při zastavení vozidla; dále z evidenční karty řidiče, podle které měl žalobce v minulosti vysloven zákaz řízení motorových vozidel a má 7 záznamů o přestupcích a aktuální stav bodového ohodnocení je 6 bodů; dále ze svědecké výpovědi zasahujících policistů pprap. ■■■ a pprap. ■■■ ze dne 21. 8. 2014.

Na základě shromážděných důkazů v uvedeném rozsahu správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 8. 2014 rozhodl o vině žalobce za uvedený přestupek a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. K jeho doplnění byl žalobce vyzván výzvou ze dne 22. 9. 2014, jež byla doručena zmocněnci žalobce ■■■, který žalobce v řízení před správními orgány zastupoval na základě plné moci ze dne 7. 7. 2014. Žalobce odvolání přes výzvu nedoplnil.

Žalovaný podané odvolání žalobce zamítnul a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil napadeným rozhodnutím ze dne 24. 11. 2014. Žalovaný zdůraznil, že přestupek byl projednán při ústním jednání dne 21. 8. 2014 v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Žalobce byl identifikován přímo při silniční kontrole po předložení občanského průkazu. Překročení rychlosti jízdy na pozemní komunikaci I. třídy č. 13 u obce ■■■ u ■■■ mimo obec před odbočkou na Jablonné v Podještědí, kde je dovolená rychlost jízdy 90 km/h, bylo doloženo dokladem o měření, měření bylo provedeno řádně ověřeným silničním radarovým rychloměrem Ramer 7CCD a měření provedl řádně proškolený policista pprap. O. Ř. dle osvědčení č. 176/08. Správní orgán I. stupně přitom při ústním jednání dokazování doplnil svědeckými výpověďmi pprap. ■■■ a pprap. ■■■. Žalovaný dospěl k závěru, že měření rychlosti bylo provedeno ze služebního vozidla policie v místě mimo obec a doloženo záznamem o přestupku, na němž byla ovšem nesprávně uvedena výše limitu měření pro osobní vozidla 50 km/hod namísto 90 km/hod. Žalovaný se proto plně ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, shledal, že výrok i odůvodnění a poučení obsahují veškeré náležitosti. Dále již žalovaný hodnotil jednání žalobce z hlediska zavinění a přezkoumal podle zákonných kritérií uloženou sankci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Nejprve se soud musel zabývat namítanou nesrozumitelností výroku prvostupňového rozhodnutí, která by vedla ke zrušení napadených rozhodnutí pro vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí spočívající v nedostatečném označení místa, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti, žalobce spojuje s otázkou provedení měření nikoli v přímém úseku komunikace.

V obecné rovině soud předesílá, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v „rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“ (dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, kromě toho všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).

V případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v daném místě je místo spáchání přestupku podstatné pro posouzení, zda k přestupku došlo či nikoli, tj. zda byla naplněna skutková podstata daného přestupku, případně za jakých okolností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37), přičemž otázka, zda je toto místo ve výroku rozhodnutí vymezeno dostatečně, závisí na okolnostech každého jednotlivého případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).

V souzeném případě bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno „v katastru obce ■■■ u ■■■, na silnici I. třídy č. 13“. Ač by bylo možné popsat místo spáchání přestupku přesněji, má soud za to, že provedené vymezení místa společně s přesným určením doby jeho spáchání „dne 4. 6. 2014 v 10:08 h“ a způsobem jeho spáchání „překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km.h-1, když mu byla ... naměřena silničním radarovým rychloměrem ... rychlost 113 km.h-1“, skutek dostatečně určitě vymezuje, aby nemohl být zaměněn s jiným, a žalobce nemohl být poškozen z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispence, práva na obhajobu. Vymezení místa přestupku bylo dostačující také pro účely podřazení pod uvedenou skutkovou podstatu dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť

z výroku rozhodnutí vyplývalo, že k přestupkovému jednání žalobce došlo na silnici I. třídy č. 13, kde je nevyšší přípustná rychlost 90 km/h, a že rychlost žalobce překročil mimo obec, a to o méně než 30 km/h.

V této souvislosti žalobce poprvé v žalobě namítal, že místo spáchání přestupku uvedené ve výroku rozhodnutí je nedostatečné pro posouzení správnosti měření. Připouští totiž dle žalobce výklad, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze předmětného silničního radaru Ramer 7CCD v zakřiveném úseku komunikace, jak prokazují snímky z mapových podkladů, které žalobce (rovněž poprvé) soudu předložil. Podle názoru soudu však nelze posuzovat dostatečnost vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí podle § 77 zákona o přestupcích z hlediska správnosti a spolehlivosti provedeného měření. Požadavek, aby místo, kde mělo k přestupku dojít, bylo ve výroku rozhodnutí konkretizováno tak, aby z něj vyplývalo, že se jednalo o přímý úsek komunikace v délce požadované návodem k obsluze příslušného silničního radaru (žalobce zmiňuje rovný úsek v délce 35 – 60 m dle bočního odstupu měřicího vozidla), je neudržitelný. Námitky týkající se vlastního měření rychlosti žalobcova vozidla soud zodpoví v další části rozsudku.

Brání-li se žalobce formulaci o naměření rychlosti 113 km/h ve výroku prvostupňového rozhodnutí namísto konstatování, že touto nepovolenou rychlostí žalobce jel, pak má soud za to, že trvání na doslovném vyjádření porušení povinnosti dle § 18 odst. 3 silničního zákona by v daném případě představovalo přepjatý formalismus. Pokud je z formulace výroku rozhodnutí zřejmé, že se přestupku, který spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o méně než 30 km/h, dopustil žalobce při řízení vozidla, neboť mu byla naměřena rychlost 113 km/h, je zjevné, že touto naměřenou nepovolenou rychlostí žalobce jako řidič motorového vozidla jel.

K žalobcovu odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, soud uvádí, že jeho závěry nelze na projednávaný případ aplikovat, neboť se týkal věci, v níž bylo podstatné, kde se přestupek přesně stal, v řízení totiž nebylo najisto postaveno, v jakém místě se nacházela značka signalizující konec obce, resp. jaká byla vzdálenost místa měření od konce obce. V právě projednávaném případě však není sporu o tom, že v úseku měření byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h a že k naměření rychlosti žalobcova vozidla došlo v úseku mimo obec.

Pokud žalobce v závěru žaloby zmiňuje, že určení místa měření jako „D2, km 55, ve směru jízdy na obec [redacted]“ je nedostatečné, je zřejmé, že tato námitka s projednávaným případem nijak nesouvisí.

Soud se dále musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být předmětem soudního přezkumu z hlediska uplatněných žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Žalobce spojoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí s tím, že správní orgány neřešily, zda byl policisty při měření rychlosti jeho vozidla uvedeným měřičem rychlosti dodržen návod k obsluze.

S uvedeným žalobním bodem velmi úzce souvisí výtka žalobce, v níž správním orgánům vytýká, že jej dostatečně nepoučily o následcích nedoplnění odvolacích důvodů ve výzvě.

K této procesní námitce si soud dovolí podotknout, že se objevuje v mnoha žalobách podávaných přestupci, které zastupuje žalobcův právní zástupce Mgr. Jaroslav Topol, a předmětem soudní kontroly jsou rozhodnutí vydaná v řízení o přestupcích, v nichž jsou obvinění z přestupků pravidelně zastupováni obecnými zmocněnci, kteří opakovaně vystupují v přestupkových řízeních po celé ČR. Zdejší soud nemá důvod odchýlit se od závěrů, ke kterým v této souvislosti dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, v němž uvedl: „*Stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen, zástupcem nebyl advokátem, ale obecný zmocněnec. Tím však byla osoba vystupující v této roli a v typově podobných případech velmi často, proto měla chápat, jako povinnost jí správní orgán I. stupně ukládat, a jaké budou důsledky její nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán I. stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu.*“

V souzeném případě byla procesní situace shodná. Žalobce byl v přestupkovém řízení v době podání blanketního odvolání zastoupen obecným zmocněncem Petrem Kocourkem, který jako zmocněnec vystupuje v řadě přestupkových řízení (zdejšímu soudu je tento obecný zmocněnec znám z úřední činnosti, např. z věci pod sp. zn. 60 A 4/2015). Žalobce tedy nemůže s úspěchem namítat, že nevěděl o tom, že žalovaný smí vydat rozhodnutí, aniž se seznámí s argumenty předloženými v odvolání. Pokud se žalobce v této souvislosti dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, ten na posuzovanou věc nedopadá, neboť v tehdy řešeném případě správní orgán I. stupně vůbec odvolatele k odstranění vad odvolání nevyzval. V projednávaném případě však žalobce prostřednictvím svého zmocněnce k odstranění vad odvolání vyzván byl a jeho zmocněnci, byť není advokátem, musely být následky nesplnění této výzvy zřejmé, protože opakovaně vystupuje v řízení o přestupcích. Soud tedy nemá za to, že by byla výzva k odstranění vad odvolání v žalobcově případě neúčinná, vydaná v rozporu se zásadou poučovací.

Zvoleným procesním postupem spočívajícím v podání blanketního odvolání a nedoplnění odvolacích důvodů přes výzvu k doplnění (popsaný procesní postup se ostatně v přestupkových řízeních opakovaně obecnými zmocněnci přestupců účelově užívá) zmocněnec žalobce způsobil, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí přezkoumal v rámci tzv. revizního principu omezeného v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Při uplatnění tohoto principu platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i otázek právních, které je třeba řešit, může být přitom známa pouze odvolateli, je proto především na něm, aby v odvolání, jež je řádným opravným prostředkem vymezil, s jakým okruhem otázek se má konkrétně odvolací orgán vypořádat a posoudit, zda i v tomto směru bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno

v souladu s příslušnou právní úpravou. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43), pokud je podáno pouze blanketní odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

Procesní postup žalobce, který ani při zastavení jeho vozidla policisty bezprostředně po naměření nepovolené rychlosti, ani v podaném odporu proti příkazu ze dne 24. 6. 2014, č. j. MUNO 32457/2014, ani ve fázi projednání přestupku před správním orgánem I. stupně, ani následně v odvolání neuplatnil žádné námitky proti správnosti provedeného měření, měl za následek, že správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí otázkou dodržení návodu při obsluze měřiče nezabývaly podrobně (správní orgán I. stupně v tomto směru na základě svědecké výpovědi pprap. O. Ř. konstatoval, že „*Svědék byl o používání měřiče rychlosti proškolen, měřidlo bylo ověřeno a použito dle návodu k obsluze.*“) a detailně nerozepisovaly, zda byly dodrženy jednotlivé kroky pro užití měřicího přístroje dle návodu k obsluze, z něhož žalobce cituje až v podané žalobě.

Podle zdejšího soudu byly požadavky kladené na správní rozhodnutí z hlediska jejich přezkoumatelnosti splněny. Plně postačuje, že z odůvodnění v jejich souhrnu (rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří jeden významový celek) bylo možno zjistit, na základě jakých podkladů dospěly správní orgány k tomu, že uvedeného přestupku se dopustil právě žalobce s předmětným vozidlem, na základě jakých důkazů měly za prokázané, že žalobce s tímto vozidlem překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec na silnici I. třídy. Správní orgány podle názoru soudu v dostatečném rozsahu (právě s ohledem na absenci konkrétních výtek ze strany žalobce) hodnotily, zda byl k měření rychlosti použit ověřený měřicí přístroj, zda jej použil proškolený policista a zda postupoval podle návodu k obsluze. Soud tedy uzavírá s tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného neshledal nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nyní již k námitkám směřujícím proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu z důvodu nesprávného měření rychlosti. Žalobce se domnívá, že při měření nebyl dodržen návod k obsluze měřicího zařízení Ramer 7CCD, na okolnosti dodržení návodu nebyly policisté dotazováni, přičemž nesprávnost měření bylo možné dovodit z pořízené fotografie jeho vozidla.

Na tomto místě může soud navázat na to, co již uvedl k namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V obecné rovině lze uvést, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Správní orgán je povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu, kdy správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a nemusí akceptovat důkazy navržené účastníkem řízení, pouze musí vysvětlit přezkoumatelným způsobem, proč takové důkazy nebudou provedeny.

Jak již opakovaně vyslovily krajské soudy i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudky ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 4 As 83/2015-56), je obecně vhodné, aby si žalobce neuchovával svoje námitky proti postupu silniční kontrolu provádějících policistů a postupu správního orgánu na pozdější dobu, ale aby je uplatnil včas, jinak se ochudí o jejich posouzení ze strany správních orgánů. Nadto, jak již bylo uvedeno shora, v případě blanketního odvolání, odvolací správní orgán přezkoumá prvostupňové rozhodnutí v rámci tzv. omezeného revizního principu. Dále je třeba zdůraznit, přes možnosti správního soudu doplnit dokazování ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s., není cílem správního soudnictví nahradit činnost správních orgánů v přestupkovém řízení. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako pokračování řízení před správními orgány a jako řízení v plné apelaci.

Z obsahu spisu vyplývá, že správní orgány měly k dispozici dostatek podkladů (konkrétně oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 9. 6. 2014, vlastnoručně sepsané oznámení ze dne 4. 6. 2014 o spáchání přestupku žalobcem, záznamu o přestupku včetně fotografie s údajem o změřené rychlosti 117 km/h na silnici I. třídy č. 13 u Kunratic u Cvikova, fotografie řidiče vozidla se spolujezdkyní, osvědčení č. 176/08 k ovládání měřiče rychlosti, ověřovací listu č. 198/13 o prozkoušení měřiče s platností ověření do 26. 9. 2014, evidenční kartu řidiče a také svědecké výpovědi policistů pprap. ■■■ a pprap. ■■■), z nichž bylo podle názoru soudu možné nade vší rozumnou pochybnost dovodit, že žalobce se přestupkového jednání dopustil.

Samozřejmě nelze v obecné rovině vyloučit, že při měření rychlosti jedoucího automobilu určitým měřičem rychlosti může dojít k chybě měření, např. v důsledku postavení měřicího vozidla. Ovšem k tomu, aby takovou možnost musely v řízení o přestupku správní orgány zkoumat, musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření. Soud nemůže přisvědčit žalobci, že by takové okolnosti vyplývaly pouze z pořízené fotografie zachycující žalobcovo vozidlo při měření, jež je součástí záznamu o měření rychlosti. Žalobce pomíjí, že v řízení před správním orgánem byly shromážděny důkazy, z nichž vyplývá, že rychlost žalobcova projíždějícího vozidla, byla měřena rychloměrem, který splňoval zákonné požadavky, s rychloměrem zacházel a měření prováděl proškolený policista, a to v režimu měření automatizovaném, rychlost vozidla byla zaznamenána, měření bylo provedeno z ustaveného, nikoli jedoucího policejního vozidla. Tyto podklady byly pak podepřeny i svědeckými výpověďmi policistů, kteří silniční kontrolu prováděli.

Soud musí žalobci oponovat, pokud namítal nedostatečnost těchto svědeckých výpovědí. Z protokolu o svědecké výpovědi pprap. O. Ř. naopak plyne, že správní orgán I. stupně se ho výslovně dotazoval, zda byl o používání měřiče rychlosti proškolen a zda bylo měřidlo při měření žalobcova vozidla použito dle návodu k obsluze. Rovněž druhý policista pprap. ■■■ byl tázán, zda bylo předmětné měřidlo ověřeno a zda bylo kolegou použito dle návodu k obsluze při měření rychlosti. Za situace, kdy oba policisté shodně potvrdili, že rychloměr byl ověřen a že měření provedl proškolený policista, a to podle návodu k obsluze, nebylo třeba, aby správnost provedeného měření správní orgán více řešil. Má-li žalobce za to, že je na místě výsledky policistů doplňovat za účelem dotazu na zakřivení komunikace v místě, kde naměření rychlosti proběhlo, a na dodržení návodu k obsluze, pak soud uvádí, že

žalobci nic nebránilo, aby v průběhu ústního projednání o přestupku využil svého zákonného práva klást těmto svědkům otázky, a to např. i k pořízenému záznamu o přestupku včetně fotografie a dodržení návodu k obsluze rychloměru daného typu, a případně navrhol důkazy dosud shromážděné podklady vyvracející.

Zpochybňuje-li žalobce vyjádření žalovaného o anulování měření při neúspěšné kontrole věrohodnosti změřené rychlosti, poukazem na vyjádření výrobce v jiné právní věci, soud musí konstatovat, že jde o námitku obecnou. Vyjádření výrobce nebylo žalobcem ani konkrétně označeno, natož předloženo jako příloha repliky (jak žalobce uvedl), o čemž svědčí záznam o ověření elektronického podání (repliky) doručeného žalobcem soudu dne 24. 3. 2015.

Obrana proti měření rychlosti žalobcem uplatněná až *ex post* před soudem se tak jeví jako účelová, vedená jako i v jiných případech s cílem přenést řešení skutkových otázek (v tomto konkrétním případě zakřivení vozovky a dodržení návodu k obsluze měřiče) až před správní soud, ačkoli žalobci nic nebránilo, aby tyto otázky učinil předmětem posouzení ze strany správního orgánu I. stupně, či alespoň následně žalovaného, což je v přestupkovém řízení, v němž se neuplatní omezení dle § 82 odst. 4 správního řádu, možné. Ostatně i Nejvyšší správní soud se k takovému postupu žalobce, kdy uplatní všechny námitky až v žalobě, jasně vyjádřil v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43: „*Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedeného měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť, tj. preventivně zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.*“ Proto nebylo ani v projednávání věci třeba, právě vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a prokázané vině žalobce výše zmíněnými důkazními prostředky, podrobně se zabývat a vyvracet argumenty žalobce o zakřivení úseku silnice I. třídy č. 13 a nedodržení návodu k obsluze užitého rychloměru, které v průběhu správního řízení vůbec nezminil, ale účelově je umístil až do žaloby. Soud má za to, že na daný případ proto nelze aplikovat závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-62, na který žalobce poukázal v replice.

Z uvedených důvodů nepřikročil soud ani k doplnění dokazování o mapové podklady z internetových stránek www.mapy.cz, které žalobce soudu dokládal k tvrzenému možnému zakřivení úseku silnice I. třídy č. 13 u obce [redacted] u [redacted]. Fotografie vozidla byla (byť bez žalobcem dokreslené přímkou) součástí správního spisu, proto ani jí nebyl soudem proveden důkaz (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008, Sb. NSS č. 2383/2011).

Soud tedy uzavírá s tím, že správní orgány zjistily skutkový stav v potřebném rozsahu tak, že bylo prokázáno, že žalobce se uvedeného přestupkového jednání nade vší rozumnou pochybnost dopustil.

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovým procesním postupem žalovaný nevyslovil nesouhlas a žalobce svůj původní postoj změnil a s rozhodnutím soudu bez ústního jednání souhlasil v replice.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. září 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová